Ч. 64 Середа 20 марта (1 цьвітня) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостествах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Престольна бесїда.

Бесїду, котрою Є. Вел. Цїсар відкрив в понедїлок нову сесию Ради державної, подали ми вчера в телєґрафічнім змістї. Нинї подаємо єї дословно:

На початку нового важного періоду житя конституцийного зібрав я вас, панове, при моїм престолї. Засилаю вам цїсарский привіт і витаю сердечно. В часї минувшої сесиї оправдала репрезентация держави довіре, яке я поклав в єї любов вітчини і розважність, бо мимо істнуючих противностий довершила на многих областях державного житя обильну в плоди працю. Надію ся, що усовершите і поведете дальше се, що так щасливо зачало ся, та возьмете ся за нову хосенну роботу і з успіхом єї покінчите. В тій надії скріпляє мене ще й се, що законадатна дїяльність, звернена до розширеня права виборчого, вже покінчена та що удало ся запевнити широким верствам населеня конституцийну репрезентацию; тож тепер буде можливе інтереси всїх кругів, відповідно їх оправданій потребі, увзглядняти з тим уміркованєм, яке випливає зі спільної і повної одвічальности працї для добра загалу.

Наколи се усовершенє конституциї представляє ся важним чинником для державного устрою, то осягає оно своє повне значінє в змаганях для здорових социяльних реформ.

Ваша дїяльність повинна бути звернена в тім напрямі, щоби достаточною опікою окружити населенє під взглядом матеріяльним і культурним, щоби в межах істнуючого ладу суспільного лагодити заходячі противности, однак не ставляючи силї продуктивній підприємцїв надмірних жадань за для цїлий социялістичних та не ослабляючи супротив заграницї їх спроможности конкуренцийної, котра також і для робітників не є без хісна. В тім дусї виготовить небавом правительство проєкти реформи закона о обезпеченю від нащастних случаїв і на случай хороби.

Предметом особливої запопадливости буде старанє о удержанє промислового стану на становищи, яке єму належить в житю економічнім, а до тої цїли буде стреміти виобразованє фахової вправи, побуджуванє до основуваня товариств і инші подібні средства. (Оплески). При розумній помочи самих промисловцїв їх стан піднесе ся.

Промислова продукция, котрій припала визначна роля в загальнім економічнім орґанізмі, потрібує успішної підпори. Задачию правительства буде надати їй того.

Цїлу увагу займає тяжке положенє, в якім находить ся продукция рільна, то могуче жерело державної сили і добробиту. (Живі оплески). Правительство буде уважати своїм обовязком підпирати єї і дати достаточну поміч рільництву против грозячих єму небезпечностий. (Оплески).

Буде панам предложений закон о фаховій орґанізациї рільничого стану. (Оплески).

Однак найважнїйшим і найпильнїйшим завданєм в найблизшім періодї сесиї являє ся уладженє тих договорів, що відносять ся до відновленя митово-торговельної умови з краями корони угорскої, до податків консумцийних, які в обох територіях державних мають бути трактовані після рівних засад, дальше до уладженя квестиї банкової і довершеня реґуляциї валюти, вкінци до означеня пропорциї квоти потрібної на спільні потреби монархиї. Переняті патріотичним духом, розслїдите по справедливости предложені вам проєкти, котрих скоре полагодженє зарівно пожадане як і потрібне.

В часї нової сесиї будемо мусїли звернути увагу також на ряд инших важних питань.

В обсязї внутрішної адміністрациї займете ся предложенями правительственними, котрих цїлию уліпшити обезпеченя на ріжних полях житя господарского.

В деяких частях держави обявляє ся витревало і рішучо змаганє у населеня шукати зарібку за границею і оно заслугує певне, щоби ви на то явище рівно важне під взглядом господарским як і економічним звернули увагу. Вскорі представить вам правительство проєкт закона в тій справі.

Плеканєм науки і штуки займе ся правительство особливо печаливо і буде старати ся на поли публичної просьвіти піднести уровень загального образованя за помочию усовершеня істнуючих інституций. Найпершою задачию школи позістане єї виховуюча дїяльність. Ту дїяльність треба буде зробити успішнїйшою через відповідне уладженє в семінариях учительских.

На поли законодавства судового займете ся панове змінами ординациї конкурсової і по-

3)

ГОРБАТИЙ.

(З польского — повість Иосифа Корженьовского).

(Дальше)

І пан Януш приступив до тїтки, взяв за руку ошоломлену женщину і сказав:

— Ходи сюди до нас, ходи, моя добра Шипулковска. Ти була моєю вірною господинею від тільких лїт, тепер заступи нам місце матери і поблагослови, бо то моя жінка — додав, вказуючи на Мариянну і коли тота кинулась єму на шию, притиснув єї горячо до своєї груди. Легко собі уявити зачудованє, сьміх і плач радости старої жінки, коли прийшла до себе і зміряла цїлу вагу щастя і свого і своєї сестрінницї; легко собі уявити зачудованє двора, коли зараз на другий день з приказу Нарбута поїхав економ до Варшави по дозвіл, а кілька тижднїв пізнїйше станула в сїльскій церковци перед престолом залюблена пара і одержала в присутности официяліcтів та зібраного сїльского народу благословеньство.

Та вість розлетїла ся скоро по околици і пан Януш, о котрім від якогось часу всї цїлком забули, став знов предметом жартів, кепкованя та всїляких наглумлюваня. Але пан Януш не дбав о то. Він був такий щасливий, що пригадуючи собі свої молоді лїта, нераз аж лякав ся свого щастя, бо говорив собі в души, що оно не може бути тревале, що він не вартий такої благодати, яку Господь злив на єго голову. І справдї Мариянна була рідкою людиною, спосібною осолодити і украсити житє такого чоловіка як пан Януш. Бідна шляхтяночка, котрої мати була цїлком необразована, а отець пяниця, котра уміла лише добре читати, єяк так писати і трохи рахувати, чого научила ся в сїльскій школї, так з часом задля своєї спосібности виробила ся, що відразу почула в собі спосібність поняти всї потреби серця свого мужа і уміла кожду з них упередити та у всїм єму догодити. Він-же дивуючись єї розумови, та оцїнюючи необмежену доброту, хотїв єї убирати, наряжувати прикрасами, хотїв навіть нею хвалити ся і показати єї сусїдам і сусїдкам. Але она на то не позволила та все єму говорила:

— Пізнїйше, колись пізнїйше, як при тобі трохи очешу ся, як навчу ся трохи вашого паньства, тодї зроблю як велиш. Тепер ще я дуже дурна і моглаб тобі зробити встид, а ти перестав би мене любити. Менї так добре з тобою і вдомі, де нїчого не потребую, лише щоби ти був все з мене вдоволений, щоби ти мене любив і щоби я бачила, що ти щасливий.

Отже пан Януш жив як і давнїйше тихо, дома без гостий і візит, але той дім не був вже для него пусткою, противно, став раєм, з котрого, на жаль, вигнало єго вскорі велике нещастє. В червни 1814 року уродив ся єму син. Але та бідна дитина, призначена від першої хвилї свого істнованя на тяжку боротьбу з сьвітом, на котрий ледве прийшла, потерпіла заpaз найбільшу страту, яку дитина потерпіти може, бо третого дня єї житя на земли, мати, котрої муки були страшні, котрої ратунок був може злий і неумілий, вже не жила. Тяжкий був біль пана Януша, він був близький розпуки, тим більше, що син, котрий мав увінчати єго щастє, а по такім страшнім переходї стати єго потїхою і відрадою в жалю, показав ся якимсь нужденним, хоровитим, покрученим і неправильно зложеним сотворінєм та не віщував не лише красоти і здоровля, але навіть і довгого житя. Однако то послїдне побоюванє не справдило ся. Окружений всякими старанями, на які любов вітця і чесної Шипулковскої могли здобути ся, став син пана Януша поправляти ся, кріпшати, рости, а хоч в наслїдок росту ставала неправильність єго тїла чим раз очивиднїйшою, то однако отворив на сьвіт пречудні, синї очи, очи матери, в котрих відчитав пан Януш і проміні души тої незабутної жінки. Тому привязав ся цїлим серцем до бідного горбатого калїки а на памятку жінки назвав єго при хрестї Мариянком та цїлий займив ся єго вихованєм.

III.

Так тревало два роки. Але що час всьо нищить і відтинає колючки як смуткови так і радости, отже і пан Януш прийшов до свого природного стану, т. є. почав знов слабувати, почув дразливість нерків і нудьгу з самітного і бездїльного житя. Отже в червни 1816 р., устиснувши сина, що вже говорив і бистро розвивав ся, поручивши єго опіцї Нарбута і Шипулковскої та попращавши гріб жінки, котрий велїв виставити на кладовищи коло сїльскої церкви, і попращавши єї з сумом і немов би з якимсь причутєм, що або не верне, або спроневірить ся єму, поїхав очивидно до Карльсбаду, бо мати який такий довжок і бу-

ступованєм в справах неспорних. Закони о судіях мирових та громадских урядах посередничаючих а також в цїли улекшеня условий зарібкових і руху економічного, о чеках і переказах купецких, наконець о стоваришенях господарских будуть вам предложені.

Важна задача скодифікованя права карного у всїх єго галузях буде піднята, скоро лиш буде дана можність правними відносинами, уґрунтованими новим законом о поступованю цивільнім на нових основах.

Правительство займе ся проєктом войскової процедури карної, котра увзглядить специяльні войскові інтереси та вимоги новочасної науки права, і предложить проєкт закона в справі береженя тайни войскової. В найблизшім часї буде предложений проєкт закона о стяганю і примусовім вношеню безпосередних податків, причім буде управильнене відшкодованє громад за стяганє державних податків. (Оплески.)

В намірений реформі закона о провинах скарбових будуть провідною гадкою гуманітарні засади новочасного закона карного а в реформі закона о належитостях — взгляди на конечність зниженя належитостий переносних від малої і середної вартости та наконець засада проґресивности.

Взгляди на загально державну господарку вимагають конче основного упорядкованя господарки королевств і країв коронних і правительство наміряє тепер передати краям значні суми з доходу з податків безпосередних. Оно буде також після сили підпомагати змаганя країв в цїли утвореня окремих податків краєвих. Також в цїли піднесеня і розширеня комунікаций предложить правительство проєкти, котрих предметом будуть дороги водні, дальший розвій комунікациї морскої, будова нових зелїзниць і удержавленє декотрих лїний зелїзничих.

Наколи залагодженє так численних і важних задач має удати ся, то национальні противности не повинні анї утрудняти анї колотити їх річевого полагодженя. Успішне полагодженє тих задач лиш підпоможе змаганя для добра кождого краю і народу, а надто причинить ся до ухиленя істнуючих трудностий і злученя всїх сил для спільного дїланя в хосен могучости і інтересів держави. Правительство буде безперестанно старати ся усувати перепони, що утрудняють наближенє, навязати в межах обовязуючої конституциї угоду що до вирівнаня взаїмно поборюючих ся претенсий, щоби в сей спосіб сотворити основу, на котрій противники могли би погодити ся, признаючи обопільно свої права і силу. Правительство надїє ся, що при помочи Всевишного погодять ся.

Обсяг і число проєктів, які будуть предложені, ставляють до вас великі вимоги, але покладаю довірє на вашу добру волю і силу до працї, що полагодженє тих справ приспішите також і тому, щоби соймам всїх країв і королївств полишити більше часу і свободи руху для розвитку їх дїяльности. Се жаданє виплиеає також з огляду на справедливе полагодженє справ, які передають ся автономічному рішеню соймів, а котрі то справи з ходом часу з причин річевих і в інтересї скоршої адміністрациї можуть бути лиш побільшені.

Дотично політики заграничної, то удало ся згідному співдїланю всїх держав запанувати над небезпечностию, яка повстала внаслїдок послїдних заколотів на всходї, та можна висказати надію, що акция піднята в тім напрямі, мимо деяких різниць в поглядах і сумнївів, які проявили ся в часї переговорів, доведе до успішної і справдї вдоволяючої розвязки. Відносить ся то передовсїм до виклюканої необачно квестиї кретийскої, котра спонукала моє правительство, щоби в порозуміню з нашими союзниками і в строгій, довірочній єдности з иншими дружними державами зарядило средства, котрих цїль задержати у відповідних межах аспирациї і тенденциї нарушуючі мир, а то при помочи акциї змагаючої до удержаня територияльного status quo. В наслїдок сего теперішне поведенє Грециї не може під ніяким условєм числити на признанє держав, а ле з другої сторони мусить і Туреччина прийти до пересьвідченя, що возьме на себе велику одвічальність, скоро не увзгляднюючи своїх найжизненнїйших інтересів, а против однодушних рад держав европейских, не хотїла би усунути сумнї надужитя та удержувала тим самим стан річи, що містить в собі зародок безнастанного неспокою. Можна надїяти ся, що і в тім напрямі наступить зарада і все потрібне.

Нехай отже судить ся вам, Вп. панове, члени обох палат Ради державної, супротив мирного уложеня відносин заграничних, при згідним і річевім співдїланю — довершити успішну працю для добра відчини. Най Господь Всемогучий поблагословить ваш труд!

Новинки.

Львів дня 31-го марта 1897.

— **За вирятованє дитини з огня** надїлив Є. В. Цїсар команданта станциї жандармериї в Медици п. Павелка хрестом заслуги. Торжественне відзначенє відбуло ся в Медицї дня 26 с. м.

— **25-лїтний ювілей** професорскої дїяльности будуть сьвяткувати професори львівского унїверситету др. Радзишевский і др. Цесельский.

— **Зміна властителїв.** Маєтність Майдан горішний в надвірняньскім повітї купила від п. Ходецкого спілка зложена з пп. дра Кірхмаєра, Габрисевича і Добії за цїну 270.000 зр.

— **В Бродах** завязало ся товариство „Руска Бесїда". Поки-що вписало ся 33 членів. Предсїдателем вибрано о крил. Ярему.

— **Крадежи** допустили ся невислїджені злочинцї тої ночи на шкоду трафікантки Ревеки Горковскої в пасажи Гавемана у Львові. Злодїї дістали ся до середини трафіки розбивши замки і колодку та забрали стемплїв і векслевих блянкетів на суму 180 зр., тютюну за 20 зр., цигар за 10 зр., марок почтових за 80 зр., циґарниць за 3 зр., та готівкою около 17 зр.

— **Огнї.** В Крехівцях під Станиславовом погоріли до тла в ночи з понедїлка на второк дві селяньскі загороди.

— **Оповіщенє.** З початком року шкільного 1897/8 будуть приняті ученики до ц. і к. шкіл кадетских в такім числї, а то: На І-ший рік шкіл кадетских у Відни, Будапешті і Празї по 100, на І-ший рік шкіл кадетских в Карльштадт, Кеніґсфельд (на Мораві), Лобзові) коло Кракова), Германштадтї, Триестї, Марбурзї, Лїбенав (під Градцем), Пресбурзї, Інсбруцї, Темешварі, Каменици (коло Петроварадину) і в провізоричній школї кадетскій в Штрас (коло Марбурґа) по 30 до 50, на І-ший рік школи кадетскої для артилєриї 110. — На І-ший рік школи кадетскої для піонірів 50. — На І-ший рік школи кадетскої для кавалєриї 50. — На ІІ., ІІІ. і ІV-тий рік згаданих шкіл будуть приняті кандидати лише в міру опо-

---

ти в Карльсбадї, належало тодї до конечних условий шляхотского достоїньства. В Дрезнї стрітив родину Люзияньских, замешкалу в Грубішівскім і зложену з вітця, которого називано шамбеляном, з повнолїтної вже дочки, бо могла мати яких двайцять і сїм лїт і з сина, що був три роки старший від сестри. З причини, що стояли в однім готели, їли при однім столї і виїхали о тій самій годинї, то хоч пан Януш не був скорий робити знакомости, знакомість все таки зробила ся сама з себе. На почтових стациях, на пристанках, де був обід і вечеря, пізнали ся ще близше і пани і слуги. Пан Януш того не замічав, а льокай не здогадував ся, чому слуга пана Люзияньского так з ним братає ся, частує єго заєдно доброю горівкою, а навіть збанки нїмецкої кави на стациях, де лиш ставляє перед ним може. То дїяло ся з приказу паньства. Всї були дуже цїкаві довідати ся, хто єсть товаришем їх подорожи і заки доїхали до Карльсбаду, вже знали, що то богатий вдовець, що має лиш одного горбатого синка, що дуже любить спокій, що не зносить голосного говореня, не зносить музики, боїть ся кождого стукоту, що і він і цїлий двір ходять заєдно в черевиках і на пальцях, що у него у всїх комнатах дивани, навіть в сїнях лежить килимок та що з тріпанєм тих килимів мають слуги богато клопоту. Словом слуга пана Люзияньского, як видко вправлений вже до таких дипльоматичних поручень, доти не пустив з своїх рук льокая пана Януша, доки не видобув від него всїх вістий, які з огляду на панну Теофілю були для него найважнїйші.

Читателї легко догадають ся, що не сама лише цїкавість вела вітця і дїти до збираня тих передвступних відомостий. Пан шамбелян, старий дипльомат з часів короля Станислава, котрий вже остатки проїдав, а в молитву, якою міг би собі випросити у Бога доброго зятя і добру невістку, цїлком не вірив, пускав ся на всї способи, щоби позбути ся з дому дочки, що в міру того, як доходила до краю дївоцтва, ставала в хатї чим раз вередливійшою та щоби пустити сина на свій хлїб, т. є. аби він посагом поплатив свої довги і не витягав від него останків гроший на удаванє пана і блахманенє очий посажним паннам, котрі ставали чим раз рідші і кредиторам, яких число раз-у-раз більшало. Між иншими способами уважав пан шамбелян, що й їзджене до купелїв було добре і могло довести до цїли, бо в купелях і знакомість лекше робить ся і щоденне приставанє сприяє зближеню і вкінци єсть якась запорука, що ті, котрі приїздять до купелїв, мають за що їздити за границю, отже можуть женити ся і з панною без посагу та взяти на свої плечі ще й задовженого брата; найголовнїйше-ж що в купелях, за границею, далеко від дому, можна о много лекше брехати перед земляками, що приїздять з ріжних провінций та додати одну, дві нулї до капіталів і доходів. Як раз тому їхали тепер і паньство Люзияньскі до Карльсбаду, наміряючи не довго там забавити, коли би не удало ся нїчого зловити, а пустити ся дальше до Марієнбаду, до Елер, доїхати до Емс, а навіть і до Спа, коли би листи, яких дожидали в Карльсбадї донесли, що в котрімсь з тих місцевостий єсть яка надія на добрі лови.

Позаяк від часів Пилипа Македоньского щасте все сприяло розумним а хитрим, то й їм підсунуло оно пана Януша, на котрого зараз від першого пізнаня рішили заставити сїти, немов би на єго чолї було виписано, що він жених і що інтерес з ним не піде надто тяжко. Отже зібравши потрібні вісти, з уваги, що панна Теофіля не зражувала ся ні єго блїдостию і ослабленєм, ні горбатий син цїлком еї не відстрашував, ні не мала нїчого против килимів і черевиків з камашами, а з другої сторони з уваги, що надїяла ся перемогти в нїм згодом єго відразу до музики, до домашного руху і замилованє до тишини і самоти — зложили ще перед приїздом до Карльсбаду таки в кариті родинну нараду і там уложили цїлий плян. Скоро лише приїхали і умістили ся на т. зв. Візї, вистарали ся насамперед і наймили диван, котрим від біди застелено гостинну невеличку комнату, найшли навіть подовжний, хоч трохи діравий килимок, котрим заслали сходи. Відтак купив пан шамбелян для себе, для сина і для льокая легкі, тихі черевики, а прикликаному ще перед снїданєм кравцеви виложив на розум, як має зробити камаші, барви тїлистої для панів, а ясносїрі для слуги. На ґалерию до Мільбруна пішли на другий день рано лише отець і син. Коли стрітили ся з паном Янушем і той з чемности спитав о дочку, відповіли, що всїх їх розболїла голова від гуку тої музики, котра витала їх вчера вечером під вікном і оповістила їх приїзд. Особливож панна Теофіля, що не може знести нїякого стукоту і котрій музика, а навіть фортепян шкодить, недужа на міґрену і доси ще мусить лежати в ліжку.

Тота міґрена так розжалобила пана Януша, що рішив близше пізнати особу, котра так годить ся з єго привичками і вдачию. При тім замітив і то єму дуже сподобало ся, що і шамбелян і єго син говорили тихо, ніжно і кривили ся затикаючи незначно уха, коли хто з перехожих стукнув сильнїйше чоботом, заговорив голоснїйше, або несподївано зареготав ся.

З тими людьми буду міг приставати, погадав собі і ще того самого дня вечером, переходячи попри готель на візї і побачивши у вікнї шамбеляна з дочкою, уважав своїм обовязком чемности вступити і зложити паннї желаня, що міґрена так скоро еї покинула. Ще лїпше понятє мав о них, коли побачив на сходах килимок, чого не було в нїякім иншім

рожнених місць. — Подаця о приняте треба внести найпізнійше до 15-го серпня 1897 просто до команди тоі школи кадетскоі, до котроі кандидат хоче бути принятий. Поданя незаосмотрені в приписані документи або внесені за пізно, не будуть увзгляднені, а по розпочатю року шкільного (16 вересня 1897) не будуть асціранти приняті під ніяким услівем. Близші постанови що-до принятя до ц. і к. шкіл кадетских, містять ся в приписах о принимаю кандидатів до тих шкіл (Vorschriften über die Aufnahme von Aspiranten in die k. und k. Kadetenschulen), а найновійші відбитки тих постанов можна набути в ц. і к. надвірній і державній друкарни, або в надвірній книгарни „Л. В. Зайдля і сина“ у Відни.

— Нещастні пригоди. Зарібника Николу Бендара засипала глина, коли копав в ямі в Чернівцях при улици Різницкій, і придусила его так сильно, що житю грозить небезпечність. — В ріці Сучаві коло Іцканів найшли трупа 40-літного мужчини, котрого вода пригнала до берега. Ідентичности не можна було ствердити. — Господар зі Старих Мамаївців 64-літний Михайло Крекливич помер від чаду з затканої печи. — Гаврило Чіганескул з Ватри Молдавиці зломив собі ногу при роботі в лісі релігійного фонду в Чомурні. Бутюк зсунув ся ему на ногу і розторощив еі. — В Георгічині найшли в потоці тої самої назви тамошного мешканця Спірідіона Рою неживого. Причина смерти не вияснена. — Зарібник Теодор Томюк забив свою любовницю Гафію Каранку зі Сторонця-Путилова в приступі злости за те, що она лаяла его за лінивство. Томлюк утік був після того злочину, але власти вже найшли его. — В церкві в Радівцях украли зі скарбонки уніятскої громади 50 зр. По злодіях нема жадного сліду.

— Еміграция на Буковині. В околици Рогізна на Буковині проявила ся сими часами велика еміграцийна горячка до Канади, мимо того, що на Буковині селянам бодай трохи лекше жити як в Галичині. На Буковині є ще досить землі і о роботу не тяжко при трачках, мурованках і зелізницях, а і дідичі спроваджують рік річно робітників з Галчичини на жнива Видко, що наші люди не конче з біди емігрують. Перша громадка емігрантів, до 230 осіб, виїхала вже в далеку дорогу, а кажуть, що за нею рушить ще більше число.

— Іхав — і не доїхав. Петро Мельничук з Горошівців на Буковині вибрав ся до Канади, але не доїхав там, лише до Гамбурга. Там витумапили від него всї гроші, які мав (60), обстригли ему на сьміх довгу чуприну і він мусів в голоді і студени повертати пішки назад в село. Так то наші люди вибирають ся за море.

— Біль зубів — не є хоробою. Так бодай розпорядив директор почт в Женеві обіжником, що видав до підчинених собі урядників: Часто діє ся, що заняті при почті особи, котрі не дбають про свої зуби, занепадають на біль зіпсутих зубів та на запаленя, що через се повстають. Витягнути зіпсутий зуб а вставити штучний то одинокий лік, щоби позбути ся клопоту. Але деякі волїють терпіти, як піддати ся операциї. Они не можуть працювати і роблять урядови кошта за заступництво. Ся практика мусить устати. Повідомляе ся персонал, що біль зубів не буде від тепер уважати ся хоробою і ті, що опустять заняте з тої причини, будуть самі оплачувати за себе заступників.

— Питанє артистичне. Юри, котре мае принимати образи на найблизшу виставу парискуна полях Елізейских, буде мало трудне питане до розвязаня. Талановитий молодий маляр Ів. Вебер представив незвиклий образ. Він намалював дуже реалістично внутрішне уряджене торговлі мясом. Все там в найбільшим порядку: на стінах висять полядвиці, передки, шинки і чвертки телятини, а різник, властитель тих всїх провянтів, стоїть розперши ся в дверех та виглядае покупнїв. Цілий сей образ спокійний не мав би в собі нічого замітного, колиб не різник, що є вірним портретом князя Бісмарка, кожда найменша подробиця в особі різника пригадуе ексканцлера. Отсе важне питане для судіїв виставових, чи приняти образ на виставу. Здає ся однак, що згоджено ся на останку вдоволити опінїю публичну, бо Парижани не раді би були, як би їх позбавлено приемности оглядана зелїзного канцлера в постати різника.

— Причина до розводу. Жінка одного дневникаря в Сполучених Державах внесла подане до суду о розвід, опираючи свою жалобу на тім, що еі чоловік цілими ночами пише статї, а над раном будить еі і велить відчитувати то, що написав. Суд прихилив ся до жалоби жінки і зізволив на розвід.

Штука, наука і література.

— „Зорі“ ч. 6 з дня 27 марта містить: Продовжене оповіданя Тараса Шевченка „Безщасний“; — стишок „Арабска пісня“ з арабского перероблений А. Кримским; — три стихи Віри Лебедової п. з. „Тріо з мотивів народних“; — продовжене новелї Нестора Лендина „Зломані крила“; — докінчене драми Б. Грінченка „Ясні зорі“; — розвідку Гр. Коваленка про „Чуму східну або людску“; — продовжене статі дра Щурата „Поезия зівялого листя в виду суспільних завдач штуки“; — початок біоґрафії дра Ів. Пулюя; — хроніку, бібліоґрафію, спростоване похибок і переписку редакциї. — З ілюстраций містить се число: портрет дра Ів. Пулюя і образок „Сільска іділя“. — „Словаря росийско-українського“ розіслано з тим числом „Зорі“ аркуш 26-ий (стор. 215—222, від слова Прочитивать до Путь).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Льондон 31 марта. З Мальти доносять, що там 600 людий стоїть готових до вимаршу на Крету.

Цетинє 31 марта. В Скодарі в Албанії базар і всї склепи позамикані. Валі сконцентрував войско. Роз'ярене дуже велике, але до конфлікту ще не прийшло.

Константинополь 31 марта. На авдиенциі болгарского аґента Маркова у султана заявив султан, що помилуе 64 Болгар держаних в арешті на острові Родос.

Константинополь 31 марта. Вчера відійшов 63-тий з ряду поізд войсковий з двома баталїонами з Мурадрї на грецку границю. Доси вислано 81 баталїонів. Дальший транспорт застановлено, бо межи стациями Окджіляр і Єнікей виховзнув ся поізд. Додаткові транспорти підуть морем.

Льондон 31 марта. В палатї послів заявив Курзон, що росийский амбасадор в Константинополи подав своїм товаришам до відомости телеґраму росийского адмірала на Креті, в котрій сказано, що адмірали уважають за потрібне іменувати ґенерал-ґубернатора на Креті і дати ему як найобширнійшу повновласть, а Порту завізвати, щоби поволи відкликала свое войско з острова. Той проект підпирає і Анґлія а держави радять тепер над ним.

Спінальонґа (маленький островець коло Крети) 31 марта. Грецкі повстанці прогнали Турків з острова Спінальонґа і взяли муніцию з турецкого корабля, котрий пристанув при сім острові.

За редакцию відповідае: Адам Креховецкий

домі в Карльсбаді та коли ступав в гостинній комнаті по дивані і опинив ся в товаристві осіб тихо розмавляючих і шануючих свої і чужі нерви. Коли льокай тихо і незамітно приключений приніс насамперед панні воду, а відтак вніс сьвічки, замітив пан Януш, що ходив тихонько і на пальцях, кожду річ брав і клав осторожно, словом так відповідав на питаня і так поводив ся, немов би був вишколений в его домі і в его школї. На другий день показали ся шамбелян і его син коло керниці в черевиках і тїлистих камашах, таких самих які мав пан Януш, а коли панна Теофіля випила три чарки Мільбруна і віддавала свою чарку льокаєви, побачив з вдоволенем, що і льокай мав на ногах сїрі камаші і ступав в них так, немов би бояв ся перервати чий сон або задуму. Такими передвступними, хох на око малозначними річами приласканий пан Януш, пристав до товариства людий, котрі дізнавши ся о всїх его навичках і примхах наслїдували їх вірно у себе, аби показати, що жиють, чують і думають точнісенько так само як він. Тому то пан Януш заедно коло них був і коло жерел і на обідах і на проходах; в розмовах підбираних під его лад, дізнавав ся о домашних честнотах, о доброті, о навичках панни Теофілї, а коли на его нещасте і голос еі пригадав ему голос Марияни, слухав радо, коли говорила, нахиляв ся до неі публично, коли ішли разом, аби еі лїпше чути, бо говорила тихо і мягко, одним словом в очах всїх, котрі на них глядїли, не знаючи сам о тім, бо то і на гадку ему не прийшло, виглядав на жениха, що старае ся о руку панни і котрого радо приймають. Шамбелян і его син не укривали цілком мнимих намірів пана Януша, противно, дали пізнати то сему то тому, що справа немов уложена, покінчена, так що деякі особи, що знали зі слуху положене пана Януша, складали желания вітцю і панні, котра опускала очи, ніби червенїла і цілком не перечила.

По трех тиждням такого житя пан Януш, переходячи коло маґазину оружия, побачив, що Ксаверий Люзияньский вибирав пістолети. Ему видало ся то дивним в таким спокійнім і тихім чоловіці, що все говорив півголосом і ходив в черевиках прикритих тїлистими камашами.

— Для кого купуєте пістолети? — спитав.

— Для себе — відповів молодий чоловік, приглядаючись оружию як знаток і міряючи та пробуючи замок. — Як мене знаєте, я не з тих, що люблять зачіпку — говорив дальше тихо і солодко — не люблю того гуку від стрілу; але в молодшім віцї стріляв я богато. В нашім домі перебував один наш свояк, давний вояк, що дуже добре стріляв і не маючи роботи мучив мене і вправляв в тій штуці, і она часом придасть ся мужчині. Отже хоч з відразою, то все таки вправляючи ся три роки, набув я такої вправи, що на десять кроків бю в аса і хибну найбільше раз, або два на пятнайцять вистрілів.

— На щож вам то тепер придасть ся? — спитав пан Януш — коли при такій спокійній вдачи, як я у вас пізнав, ви не радо зачепили би кого небудь.

— До зачіпки я не охотник, то правда — відповів ще солодше пан Ксаверий. — Але по при цїлу мою дразливість на непотрібний гук і шум, я таки не трус. А маючи старого вітця і сестру, котрих найменшу кривду повинен я обмити, мушу бути все готовий. Тим більше, що й тут і у нас повно таких дураків, що видячи спокійних людий, чемних в кождім руху і слові, гадають, що можна їм кілки стругати на голові. Як раз за кілька днїв буду мати нагоду показати одному з таких паничів, що сильно помилив ся.

(Дальше буде).

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові улиця Кароля Людвика число 9, приймає абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.